

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Dyje s.r.o.** se sídlem Hříšice 63, IČ 26098946 v řízení zastoupeného JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Říčany, Kamlerova 795 proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství ČR**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2010, čj: 34364/2009-14130

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále též žalovaný správní orgán, „žalovaný“) ze dne 10.2.2010, čj: 34364/2009-14130, (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též SZIF) ze dne 11.9.2009, čj: SZIF/2009/0310467 o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008.

Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že do programu Zakládání skupin výrobců je možné zařadit pouze více subjektů, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Žalobce poukázal na znění čl. 33d nařízení Rady ES č. 1257/1999, projevil souhlas s názorem žalovaného, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je nutné interpretovat z hlediska práva Evropského společenství. Je však nutné vycházet ze základní myšlenky nařízení Rady ES č. 1257/1999, které v preambuli stanoví, že „zajištění souladu s jinými nástroji společné zemědělské politiky a jinými společnými politikami se vyžaduje, aby byla stanovena základní kritéria pro poskytnutí podpory na úrovni Společenství“ a že „politika rozvoje venkova musí být vedena v souladu se zásadou subsidiarity“ a dále že „kritéria znatelnosti pro podporu v rámci rozvoje venkova nesmí být přísnější, než je nezbytné k dosažení cílů politiky rozvoje venkova“. Z toho žalobce dovozuje, že cílem podpory je podpořit adaptaci výroby a produkty členů skupiny na požadavky trhu, přičemž „skupinu“ definuje vnitrostátní právo podle potřeb národního trhu.

Žalobce dále poukázal na respektování zásady subsidiarity, ze kterého dovozuje, že pokud právo Společenství ve svém nařízení stanoví základní zásady a principy, kterými se má řídit národní zákonodárce, je právě na národním zákonodárci, jaká přesná kritéria nastaví k provedení evropského předpisu. Žalobce pak v tomto smyslu z čl. 33d nařízení Rady ES č. 1257/1999 a z ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., včetně Evropskou komisí odsouhlaseného horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004-2006 dovodil, že přímo aplikovatelný předpis umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založené podle národního práva. Počet členů skupiny producentů však Evropská komise nestanoví, akceptovatelný je tedy jakýkoli zákonem umožněný počet členů skupiny počínaje členem jedním.

Uvedl dále, že Evropská komise odsouhlasila horizontální plán rozvoje venkova, v němž je definováno, že skupina výrobců je obchodní společnost založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, které jsou zapsány do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období (1.5.2004 – 31.12.2006), má minimální roční obrát 100.000,-Eur anebo má pět členů. Členství ve skupině tedy vznikne bezpochyby tím, že obchodní společnost založená podle platných právních předpisů, tedy jedním až čtyřmi členy, která splní předpoklady minimálního ročního obrátu, musí být akceptována a dále alternativně musí být akceptována též společnost, která má 5 členů bez ohledu na roční obrát. Podmínka nejméně 5 členů je tedy alternativní, nikoli kumulativní, k podmínce splnění roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3 miliony Kč, jako podmínka pro zařazení do skupiny výrobců do programu v § 3 nařízení vlády č. 655/2004. Přímou aplikovatelný horizontální plán rozvoje venkova požaduje předložení stanov, které splňuje i zakladatelská listina společnosti s ručením omezeným s jedním členem. Poukázal také na to, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. v § 2 písm. c) definuje skupinu výrobců jako obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komunity bez jakéhokoli omezení počtu společníků. I obchodní zákoník předpokládá a umožňuje založení obchodní společnosti s jedním společníkem. S ohledem na úpravu § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. poukazuje na to, že je třeba správně aplikovat princip subsidiarity při interpretaci komunitárního práva a zároveň princip přímé aplikovatelnosti komunitárního práva tam, kde je to nutné. Považuje za nutné vycházet z dikce platné právní úpravy, která vychází výslovně z alternativní podmínky pro zařazení skupiny výrobců do programu Zakládání skupin výrobců. Žalovaný tedy postupoval nesprávně, když aplikoval komunitární právo tam, kde platí zásada subsidiarity a je nutné využít vnitrostátní předpis – nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a zároveň tam, kde se přímo

aplikuje horizontální plán rozvoje venkova schválený Evropskou komisí, neakceptuje požadavky tohoto plánu a svým výkladem požadavky plánu rozšiřuje. Proto odkázal na záměr usnesení vlády ČR č. 671 ze dne 9.7.2003. Žalobce je toho názoru, že podle preambule nařízení Rady ES č. 1257/1999 se lze opřít o formulaci, že kritéria znatelnosti pro podporu v rámci rozvoje venkova nesmí být přísnější, než co je nezbytné k dosažení cílů politiky rozvoje venkova. Nevidí tedy důvod, proč jednočlenné obchodní společnosti vylučovat z podpory rozvoje venkova, když splňují všechny zákonem stanovené podmínky a podporu jejich obchodu je podporován rozvoj venkova. Žalobce trvá na tom, že splňuje veškeré zákonné podmínky pro začlenění do uvedeného programu a že zamítnutí jeho žádosti bylo učiněno v rozporu s právními předpisy. Závěrem žádal zrušení napadených rozhodnutí z důvodu nezákonnosti.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podmínkou přiznání dotace je skutečnost, že žadatel je pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Tato podmínka nebyla v dané věci splněna, protože rozhodnutí Ministerstva zemědělství čj: 19436/2007-14130 bylo rozhodnuto o tom, že odvolatel není zařazen do tohoto programu a podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem sp. zn. 6 Ca 344/2007 ze dne 29.4.2010 zamítl. Rovněž byla rozsudkem sp. zn. 11 Ca 112/2009 zamítnuta žaloba této společnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotace na rok 2007. V této souvislosti poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 87/2009 9 As 67/2009, kde řešil obdobné případy tzv. jednočlenných společností. Není-li odvolatel zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nemůže ani obdržet dotaci. V odůvodnění rozhodnutí je podrobně vymezen termín „skupina výrobců“, který vymezuje „seskupení producentů“ a je zaveden nařízením vlády č. 655/2004 Sb., kterým je adaptováno nařízení Rady ES č. 1257/1999 upravující mimo jiné základní podmínky pro poskytnutí podpory seskupením producentů. Legislativní zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v § 1, kde se „skupinou výrobců“ rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Obchodní společnost založená jedním společníkem nemůže naplnit definiční znaky vymezení skupiny výrobců, jediný společník právnické osoby nikde nezajistí společný odbyt zemědělské komodity, což je základní materiální znak činnosti skupiny výrobců. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, že aby soud ve věci rozhodl bez jednání a vzhledem k tomu, že se žádný z účastníků k zaslané výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřil, rozhodl soud podle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce požádal o poskytnutí dotace Zakládání skupin výrobců, tato žádost byla doručena Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu dne 10.2.2009.

O této žádosti rozhodl Státní zemědělský intervenční fond dne 11.9.2010 pod čj: SZIF/2009/0310467 tak, že žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 zamítl. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že pravomocným rozhodnutím Ministerstva zemědělství čj: 19436/2007-14130 bylo změněno rozhodnutí SZIF o zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců tak, že jeho žádost o zařazení se zamítá. S odkazem na ustanovení čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 a § 1, § 2 písm. c), § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. učinil závěr, že zařadit do programu Zakládání skupin výrobců a následně poskytnout dotaci je možné jen více

subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí SZIF potvrdil. S odkazem na ustanovení 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 odůvodnil, že podpora je poskytována pouze seskupením producentů, které jsou uznány příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství. Termín „skupina výrobců“ odpovídá termínu „seskupení producentů“ a je zaveden nařízením vlády č.655/2004 Sb., kterým je adaptováno nařízení Rady. Skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. S ohledem na tuto skutečnost nemohl být odvolatel zařazen do programu a nemůže tak rovněž splnit podmínku pro poskytnutí dotace dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Je zřejmé, že odvolatel není skupinou výrobců (tzn. skupina rozumí se nejméně 2 členové), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3 miliony Kč a rovněž neplní podmínku nejméně 5 členů. Jediný společník právnické osoby nemůže nikdy zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupiny výrobců.

Ze správního spisu zdejšího soudu 6 Ca 344/2007 soud zkonstatoval obsah rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 8.10.2007, čj: 30571/2007-10000, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24.5.2007, čj: 19436/2007-14130, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení změněno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 25.4.2006, čj: SZIF/2006/0093944 tak, že žádost žalobce o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců se zamítá. Ministr zemědělství v odůvodnění rozhodnutí poukázal na ustanovení čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 a uvedl, že nařízení vlády tento předpis Evropských společenství adaptuje. V § 1 nařízení vlády je definován předmět úpravy, jímž jsou bližší podmínky pro zařazení skupiny výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity. Pro tuto skupinu výrobců je zavedena legislativní zkratka „skupina výrobců“. Vymezením skupiny výrobců v rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Podle ministra zemědělství podporu je možné poskytnout pouze více subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Takovému výkladu odpovídají i ustanovení Horizontálního plánu rozvoje venkova, pro roky 2004 – 2006, schváleného usnesení vlády ČR, i rozhodnutí Evropské komise. Není tedy možné akceptovat argument, že za skupiny výrobců může být uznána právnická osoba s jediným společníkem, tedy aby skupina výrobců byla tvořena jedním členem. Jediný společník právnické osoby nikdy nemůže zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupiny výrobců. Zamítl argumentaci poukazující na možnost založení společnosti s ručením omezeným jedním subjektem dle obchodního zákoníku, neboť v daném případě je podstatou problému posouzení, zda v konkrétním případě je subjekt způsobilý k zařazení do programu, nikoli otázka založení obchodní společnosti. Dále se ministr zemědělství zabýval otázkou naplnění podmínek přezkumného řízení dle § 94 odst. 4, popř. § 94 odst. 5 správního řádu a námítku podjatosti. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27.9.2007 nabylo právní moci dne 16.10.2007. Žalobu, kterou proti rozhodnutí ministra podal žalobce, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29.4.2010, č.j. 6 Ca 344/2007 – 47, jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud pak zamítl rozsudkem ze dne 27.9.2012, č.j.7 As 80/2010 – 115 i kasační stížnost podanou proti rozsudku městského soudu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobní námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl po posouzení věci k závěru, že žaloba v dané věci není důvodná.

Městský soud v Praze se obdobnou situací zabýval již v rozsudku vydaném dne 28.5.2010, č.j. 11 Ca 112/2009 – 37 v řízení o žalobě žalobce Dyje, s.r.o. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2008, čj: SZIF/2008/0343089, kterým zamítl žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pouze za jiný rok, a to za 2007. V žalobě uvedl zcela identické námitky argumenty jako v nyní projednávané věci. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.9.2012, č.j. 7 As 68/2012 – 80 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém považoval za podstatné vyjasnění vztahu řízení o zařazení do programu ZSV a řízení o poskytnutí dotace v rámci programu ZSV. Uvedl, že v prvním případě je posuzováno, zda žadatel splňuje podmínky pro zařazení do dotačního programu jako „skupina výrobců“ a výsledek tohoto posouzení je vyjádřen ve správním rozhodnutí. Ve druhém případě je posuzováno, zda má subjekt zařazený do programu ZSV nárok na poskytnutí dotace. Je-li změněno rozhodnutí v prvním řízení tak, že se žádost o zařazení do programu zamítá, má neúspěšný žadatel možnost proti takovému rozhodnutí podat opravný prostředek. Stěžovatel tak učinil a podal rozklad proti rozhodnutí ministerstva, následně pak žalobu k městskému soudu a poté kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nicméně i při rozhodování o poskytnutí dotace musí Fond ověřit, zda žadatel splňuje všechny podmínky stanovené v ust. § 5 nařízení vlády. Tedy i to, zda tato skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [odst. 1 písm. c) citovaného ustanovení]. V rámci posuzování této podmínky je správní orgán oprávněn (nově) hodnotit, zda žadatel představuje skupinu výrobců.

Konstatoval také, že otázkou, zda je možné zařadit do programu ZSV i jednočlennou obchodní společnost, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 – 100, vyslovil následující závěry:

„Nařízení vlády vydané podle § 2c odst. 5 zákona o zemědělství je předpisem navazujícím na nařízení Rady a upravuje otázky jak hmotněprávní tak i procesní. Okruh subjektů, na něž se vztahuje, je součástí podmínek hmotných. Otázkou pak je, zda pojem „skupina výrobců“ užitý v nařízení vlády odpovídá pojmu „seskupení výrobců“, či zda se vnitrostátní předpis od nařízení Rady přípustně odchýlil. Nařízení Rady totiž v čl. 33d odst. 2 stanovilo, že podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou uznána orgány nových členských států (...) na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství. Členský stát tak byl oprávněn samostatně vymezit okruh subjektů hodných poskytnutí podpory; byl však nepochybně vázán obecnými zásadami plynoucími z čl. 37 nařízení Rady zavazujícími k dodržení souladu s právem společenství (odst. 1) a umožňujícími stanovení přísnějších podmínek pro poskytování podpory, ovšem jen za předpokladu respektování cílů nařízení (odst. 4).

Nařízení vlády jak v názvu, tak v konkrétních ustanoveních používá pojmu „skupina výrobců“, přičemž rovněž předpokládá, že tento subjekt bude zajišťovat společný odbyt vybraných zemědělských výrobků. Pojem je pak přímo vymezen v § 2 písm. c) tohoto nařízení. Rozumí se jím „obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity“. Jazykový výklad vede k jedinému závěru, a to, že se jedná o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Tomu systematicky nasvědčují i náležitosti žádosti o zařazení skupiny do programu stanovené v § 4 odst. 2 nařízení vlády, mezi nimiž je i společenská smlouva nebo stanovy skupiny výrobců. Ostatně i ustanovení § 2

písm. e) předpokládá přijetí společných pravidel skupinou výrobců. Stejně tak ostatní ustanovení nařízení vlády tomuto názoru nasvědčují. V podmínkách pro poskytnutí dotace je uvedeno, že všichni členové skupiny výrobců jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, produkujícími alespoň jednu zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců [§ 5 odst. 1 písm. e)] nebo, že všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci prostřednictvím skupiny výrobců; [§ 5 odst. 1 písm. f)]. Nařízení vlády řeší i případy splnění dodavatelských závazků seskupením za některého z členů [§ 5 odst. 1 písm. d) bod 2.], či odpočtu dotace při zpětném prodeji produkce seskupením některému z jeho členů (§ 5 odst. 4).

Jednočlenné právnické osoby tyto podmínky nemohou naplnit, a to ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejíž případ řešil první senát, ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným členem je zemědělské družstvo, jako v případě předloženém sedmým senátem. Neobstojí argument, že družstvo je samo o sobě vícečlenným subjektem; vícečlennost totiž musí spočívat ve spojení jednotlivých výrobců, a v daném případě družstvo jako celek jedním výrobcem; ostatně pokud by tomu bylo jinak, nezakládalo by subjekt jiný (s. r. o.). I vnitrostátní předpis tedy zjevně předpokládá společný postup, společnou činnost několika přímých výrobců; jen takový společný postup je podporován.

Předkládající senát zdůrazňuje, že nařízení vlády při vymezení pojmu „skupina výrobců“ odkazuje na § 56a § 221 obchodního zákoníku, tedy na ustanovení upravující obchodní společnosti a družstva. Tato ustanovení nevylučují vznik a existenci jednočlenných právnických osob. Poznámka pod čarou však je pouze nezávazným vodítkem užívaným při výkladu příslušného ustanovení, a pokud není dán soulad mezi vlastním pravidlem (ustanovením zákona) a odkazující poznámkou, je rozhodující toto pravidlo (k tomu srovnej nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98). Výklad za použití poznámky pod čarou proto nikdy nemůže narušit vzájemnou souladnost a propojenost celého nařízení vlády, zrovna tak jako nemůže pominout jeho smysl a účel. Pokud tedy nařízení vlády při definici „skupiny výrobců“ jí rozumí obchodní společnost nebo družstvo ve smyslu obchodního zákoníku, nelze to vyložit jinak, než že takový subjekt musí být založen právě skupinou výrobců, tedy více subjekty (výrobcí), neboť jen tak lze naplnit další část definice, a to že předmětem činnosti tohoto nově založeného subjektu je zajištění jejich společného odbytů. Předkládajícímu senátu lze přisvědčit v názoru, že povznesení obchodu se zemědělskými komoditami lze dosáhnout i jinými způsoby, normotvůrce však v daném případě určil subjekty, jimž dotaci poskytne a stanovil k tomu podmínky. Jeho záměr není nelogický ani diskriminační, neboť podmínky pro zařazení do programu byly splnitelné kýmkoliv. Z možnosti založení skupiny výrobců formou obchodní společnosti či družstva nebyl žádný subjekt vyloučen a četnost skupiny závisela pouze na tom, jaké roční obchodovatelné produkce byli schopni společně dosáhnout. Skutečnost, že rozvoje obchodu může být dosaženo i jinými cestami, případně, že podmínky stanovené nařízením vlády mohou být určitým způsobem obcházeny, nemůže vést k natolik rozšiřujícímu výkladu, že je tím popřen smysl nařízení.“

Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že skupinou výrobců podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady více subjektů sdružených ke společnému odbytů. Na základě tohoto rozhodnutí dospěl i městský soud k závěru, že nemůže-li být jednočlenná právnická osoba zařazena do programu Zakládání skupin výrobců, nemůže takový subjekt splňovat ani podmínky pro poskytnutí dotace ve smyslu ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, když rozhodly o zamítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: